

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๑ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๕

พระพุทธเจ้าสอนให้พระอยู่ในป่า

จังหวัดระยองนี้เราไปเรายังจำได้ที่หน้าเมือง เพราะรถยนต์ผ่านหน้าเมือง ไม่ได้เข้าตัวจังหวัด มัน ๒๒๒ กิโลเมตรจากกรุงเทพไปถึงหน้าเมือง เลยจำได้มันติดใจมาเลย ว่าระยองนี้ ๒๒๒ กิโลเมตร คือแต่ก่อนทางมันไปทางปากน้ำ แล้วคลองด่าน บางปะกง เข้าเมืองชล ถึงตัวเมืองชลเป็นกิโลที่ ๙๒ มันจำได้หมดนะแต่ก่อน เพราะมันจะเป็นนิสัยสังเกตก็ไม่น่าจะผิด ไปที่ไหนผ่านไปไหนมันจะสังเกต แวะเข้าสัปดาห์ ๑๗๕ กิโลเมตร ไปถึงระยองก็ ๒๒๒ กิโลเมตร จำได้ ตั้งแต่สมัยทางแคบ ๆ รถไม่ค่อยมี แล้วเป็นทางหินลูกรังไม่ได้ลาดยาง ลาดยางถึงแค่สัปดาห์ ทางพอเข้าสัปดาห์ไปนี้เป็นทางหินลูกรังตลอดและแคบ ๆ ด้วย เวลารถสวนกันมานี้หน้าหวาดเสียวมากนะ เสียงดังฟิวเลยเทียว เรายังจำได้ พ.ศ. ๒๕๔๕ เราไปเป็นครั้งแรก ผ่านเข้าไปทางระยองจนกระทั่งถึงจันทน์ พอ ๒๕๔๘ ไปจำพรรษาที่สถานีทดลองจันทบุรี พอ พฤศจิกายน ๔๘ ก็มาตั้งวัด ๔๙ ได้พรรษาแล้วเรื่อยมาเป็น ๔๗ พรรษานี้มังที่วัดนี้

ไปที่ไหนมักจะจำได้ ๆ จำของเก่านั่นแหละ ทุกวันนี้จำไม่ได้ทั้ง ๆ ที่ความสังเกตมีอยู่เหมือนกัน จำได้พอครู่หนึ่งเท่านั้นไปแล้วลืมเลย ๆ จำไม่ได้ แต่ก่อนนี้จำได้ไปถนนสายไหน ๆ ทางแยกไหน ๆ จำได้หมด มันเป็นของมันเองนะ ตลอดเวลาเวลาไปถึงย่านนั้นเวลาเท่าไร ๆ เวลาไปคราวหน้าคราวหลังกำหนดเวล่ำเวลาถูก หมายความว่าอย่างนั้น เตี้ยวันนี้มันเปลี่ยนไปหมดแล้ว ทางที่ว่า ๒๒๒ คือมาทางเดิม เวลานี้เขาตัดไปแล้ว พอจะเข้าเมืองชลตัดออกทางบ้านบึงฟาดออกสามย่านไซ้ไหมละ ตัดไปได้ทุกแห่ง ที่นี้เลยไม่รู้ ทางสะดวกขึ้นโดยลำดับ รถก็มากทีเดียว ไปที่ไหนรถพอ ๆ กัน

จังหวัดระยองนี้ยังไม่เคยได้เข้าไปพักค้างแรม ๆ นั้นนะ พักก็พักทางวัดธรรมสถิตย์ เป็นสามย่านไซ้ไหม ลืม ๆ แล้ว ที่ทหารเรือเราเคยไปเทศน์ ๒ ครั้งแล้ว ดูเหมือนเลยระยองออกไป (ทหารเรือ ร.พัน ๗ ค่ะ) เออ นั่นละ ร.พัน ๗ มันห่างจากระยองไปไกลเท่าไรน้ำ (ประมาณสัก ๖ กิโลเมตร) เออ เราไปแต่ที่นั่น พักที่วัดธรรมสถิตย์ แล้วก็ลงมาเทศน์ที่นั่น ๒ วัน วัดธรรมสถิตย์เทศน์เป็นประจำแหละ ไปเทศน์ที่ไหนต้องกลับมาเทศน์ที่นี้อยู่อย่างนั้น

พอพูดถึงเรื่องนี้เรายังระลึกได้ถึงเรื่องเด็กที่นารักนะ ดูอายุจะประมาณสัก ๕ หรือ ๖ ปี พี่กับน้อง ไปเทศน์อยู่บนหลังเขาวัดธรรมสถิตย์ พอเทศน์จบลงเรียบร้อยแล้ว เด็ก ๒ คน คือเราอยู่สูง เขาก็มายืนข้างหน้านั้น แล้วเขาก็แหงนหน้าขึ้นมาดู พี่กับน้อง พี่เป็นผู้หญิงมากับน้องชาย กำลังนารัก สูงสักแค่นี้มั้ง แต่รู้ภาษาดีนะ พอมาก็มา

ยื่นข้างหน้าหน้าจ้องมาหาเรา อะไรละหนู เราว่าอย่างงั้นนะ เขาก็ถามเสียงแจ้วขึ้นมาเลย สวรรค์อยู่ที่ไหนค่า โถ ของเล่นเมื่อไร ตอบลองดูซิมันของเล่นเมื่อไร มายื่นจ้องหน้าเรา ทั้งพี่ทั้งน้องจ้อง

แล้วอะไรละหนู ว่ามาอะไร เขาก็จ้องสักเดี๋ยวลเสียงแจ้วขึ้นมาเลย สวรรค์อยู่ที่ไหนค่า โถ ตายเลย ทางนี้ก็ตอบให้ทันทีเลยว่า สวรรค์อยู่ที่หัวอกแม่นะ ไปที่นั่นจะเจอ สวรรค์ เรียบอกอย่างนั้น สักเดี๋ยวยเขาก็กลับไปเงียบ คงจะหายสงสัยแล้วไม่มาถามอีกเลย ไปเที่ยวหลังก็ไม่มาถาม เรายังไม่ลืม สวรรค์อยู่ที่ไหนค่า จะตอบว่ายังไง ฟังซินะ เราก็บอกทันทีเลย สวรรค์อยู่ที่หัวอกแม่ แม่เขาอยู่ที่นั่น เขาออกจากแม่ก็มาหาเรา คงได้รับคำแนะนำจากแม่แหละ แม่ก็ยังไม่รู้สวรรค์ต้องให้ลูกมาถามเรา เราก็บอกไปหาแม่ นั่นสวรรค์อยู่ที่นั่น นั่นเห็นไหมละมันเข้ากัน แม่ยังไม่รู้สวรรค์ให้ลูกมาถามหลวงตา หลวงตาก็ชี้ไปหาแม่ที่กำลังเป็นบ้าหลงสวรรค์อยู่นั่น เรายังไม่ลืม

วัดธรรมสถิตก็สังกัดดี เราไปเที่ยวดูหมด ไปที่ไหนหากเป็นแหละนิสสัย หลวงตาเป็นอย่างนั้น ชอบแซกมากทีเดียว อย่างเป็นทางการไปวัดนี้(ธรรมสถิต) ก็โน่นออกไปสุดนั่นเลย ไปเวลาเงียบ ๆ ไม่มีคน จะด้อมไปหมด เลยลงเขาไปโน้นเลย ไปเที่ยวดูชอกแซก ชิกแซก ไปวัดไหนเหมือนกัน เฉพาะวัดป่าวัดภูเขานี้ ชอบชอกแซกมาก แต่วัดธรรมดาไม่ค่อยไป ไปที่ไหนไม่ค่อยเกี่ยวข้อง สำหรับวัดป่าวัดตามภูเขานี้เป็นสถานที่บำเพ็ญของพระนี่เราสนใจมากไม่ว่าที่ไหน สนใจทั้งวัด สนใจทั้งสถานที่อยู่ของพระ บริหารอะไรเป็นยังไง ๆ ดูหมด ตลอดดูพระดูเณร ถ้าเข้าในวัดบ้านหรือวัดเมืองแล้วไม่ดูไม่สนใจ ถ้าเข้าวัดป่าแล้วมันจะชอกแซกทุกอย่าง ควรแนะ-แนะ ควรบอก-บอก ควรดู-ดู แหละที่นี้ละ

เพราะสถานที่นี้เป็นพื้นฐานของพุทธศาสนาของเรา พระพุทธเจ้าเสด็จออกทรงผนวชเข้าป่านี้เลย ทรงบำเพ็ญอยู่ที่ตำบล อรุณเวลาเสนานิคม เขตรัฐมคธ นั่นในป่าเห็นไหมละ ทรงบำเพ็ญอยู่ถึง ๖ ปี จนได้ตรัสรู้ขึ้นมาจากในป่านั้นแหละ จากนั้นก็สั่งสอนสาวก ไล่เข้าในป่า ๆ ขึ้นต้นไม้ รุกขมูลเสนาสน์ เลยทีเดียว ไม่ว่าอุปัชฌาย์ใดกระทั่งปัจจุบันนี้ โอวาทข้อนี้จะปล่อยไม่ได้เลย ถ้าอุปัชฌาย์ใดไม่สอนโอวาทข้อนี้ ถือว่าอุปัชฌาย์นี้ผิดหน้าที่ทำงานในการบวชกุลบุตร ดีไม่ดีปลดอุปัชฌาย์เพราะเป็นเรื่องร้ายแรงมากหนักมาก เป็นจุดมุ่งหมายของศาสดาองค์เอกโดยแท้ รุกขมูลเสนาสน์ นิสสัย ๔ อภรณ์ยกิจ ๔ นี้สอนพร้อมกัน พอบวชเสร็จก็บสอนทันทีเลย ๆ อย่างนี้ละ ท่านสอนมาตั้งแต่โน้น

แบบแผนพื้นเพของท่านที่มีมาในตำรับตำรานั้นละคือองค์ศาสดา ไม่ใช่ใครที่ไหน ให้ดูตามตำรา นั่นคือองค์ศาสดา ดังที่ทรงแสดงแก่พระอานนท์ที่ไปทูลอาราธนา

พระพุทธเจ้าให้ทรงพระชนม์อยู่เป็นเวลานาน ยังไม่ให้เป็นนิพพานก่อน ถ้าหากพูดภาษาของเราเรียกว่าทรงชู้เออละซี อานนท์ จะมาหวังอะไรกับเราอีก อะไร ๆ ก็สอนหมดทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว ถ้าพูดภาษาของเราว่า เวลานี้ยังเหลือแต่ร่างของเราเท่านั้น อรรถธรรมเราสอนไว้หมดแล้วทุกอย่าง ออกไปเป็นตำรับตำราที่เป็นศาสดาอยู่ตามเดิม นั่นละคือสอนไว้หมดทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว ยังเหลือแต่ร่างที่รอวันรอคืนอยู่ แล้วจะมาหวังอะไรกับเราอีก

ต่อจากนั้นก็ทรงปลอบพระอานนท์ อานนท์ ธรรมและวินัยนั้นแลจะเป็นศาสดาของเธอทั้งหลายแทนเราตถาคตเมื่อเราตายไปแล้ว คือสอนไว้นั้นหมดแล้ว จากนั้นมาก็บอกว่า อานนท์ เมื่อยังมีผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบตามหลักศาสนธรรมที่เราสอนไว้นี้อยู่ พระอรหันต์ไม่สูญจากโลกนะ อานนท์ ฟังชี่นี้ข้อยืนยัน คือธรรมเหล่านี้เป็นเครื่องประกันมรรคผลนิพพานแทนองค์ศาสดาวางั้น แล้วมรรคผลนิพพานจะสูญหายไปไหน เมื่อยังมีผู้ปฏิบัติอยู่ที่องค์ศาสดาเป็นผู้สอนโดยแท้ พวกในส้วมในถานมันมีแต่มาถีบมายันเท่านั้น มันไม่ได้มาส่งเสริมศาสนานะ มีแต่มาถีบมายันมาเตะให้แหลกเหลวไปเท่านั้น

เวลานี้กองทัพกิเลสมันมาก ศาสนาอยู่ที่ไหนเหมือนว่าเป็นมหาภัยของกิเลส จะตามเข้าตีเข้าต้อนให้แหลกเหลวไปหมด ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบจึงอยู่กันลำบากลำบาก สถานที่ที่อยู่ดีไม่ดีถูกบังคับบัญชาให้อยู่ที่นั่น ไมให้อยู่ที่นั่นที่นี่ อาศัยอำนาจหน้าที่เข้ามาบีบบังคับ แต่เรื่องของกิเลสมันฝังอยู่ภายในก็มี อันนี้มีเยอะ อย่างนี้ละฟังเอาซิ ในครั้งพุทธกาลจริง ๆ ท่านสอนให้อยู่ในป่าในเขา เวลานี้ไล่พระออกจากป่าจากเขาเข้าสู่ตลาดตเลไปแล้ว หากกระดูกหมูกระดูกวัวแทนมรรคผลนิพพานแล้วเวลานี้ พระพุทธเจ้าไล่เข้าป่าเข้าเขา เพื่อเสาะแสวงหามรรคผลนิพพานในสถานที่เหมาะสมอย่างนั้น แต่เวลานี้มักจะถูก เวลานี้พูดย่อมน ๆ ก็ว่า มักจะถูกไล่ออกจากป่าจากเขา พระท่านอยู่ในป่าในเขาไล่ออกมา กิเลสทำงานไม่สะดวก

กิเลสประเภทนี้อาศัยอำนาจหน้าที่รักษาอะไร ๆ ก็เอาอำนาจนี้มาบีบบังคับไม่ให้พระเข้าไปอยู่ในป่า ไล่พระออกจากป่าจากเขา จะได้สนุกขุดค้นเอาของดีของดีในป่าในเขามาจ่ายมาขายกิน เช่น ต้นไม้มีราคาเท่าไร ๆ สงวนไว้ สงวนไว้เพื่ออำนาจป่าเถื่อน สำหรับพวกอำนาจป่าเถื่อนที่เป็นคนเลวเป็นอย่างนั้นนะ พระนี้ถูกไล่มาเยอะ เราได้ฟังด้วยหูของเราเอง พระที่มาพูดนี้พูดด้วยความสัตย์ความจริง เราจึงพูดได้อย่างไม่สะทกสะท้าน บางแห่งเป็นอย่างนั้น ไม่ได้หมายความว่าทั่ว ๆ ไปนะ นี่มันแทรกเข้ามา ๆ ไล่พระออกจากป่าจากเขา ดีไม่ดีไปอยู่ที่นี้ไม่รับรองความปลอดภัย นั่นฟังซิ ขนาดนั้น

ยังพูดออกมาได้ พอพระลงไปที่นี่ชั้นขนไม้แหลกเลยลงไปเลย นั่นเห็นไหมล่ะ อย่างนี้มีมาก นี่ก็กองทัพกิเลสขึ้นไปตีศาสนาให้แหลกเหลวลงมามีมากเวลานี้นะ

บรรดาพระกรรมฐานที่ท่านออกมาถูกจับถูกไล่มาเล่าให้ฟัง เป็นความสัตย์ ความจริง นี่ประเภทที่เลวทรามมีแทรกอยู่ในวงราชการงานเมืองของเรา ผู้ที่ดีเราไม่ว่านะ แต่น้อยไม่ต้องมาก เช่นอย่างไม้ขีดไฟก้านเดียวนี่ลองดูศิลาหลังนี้ ไม้ขีดไฟก้านเดียวเผาแหลกได้ คนชั่วเพียงคนเดียวร้ายเดี๋ยวมันเผาแหลกได้นะ เป็นอย่างนั้น เราปลุกมาเท่าไรศาลาหลังนี้แทบเป็นแทบตาย ไม้ขีดไฟก้านเดียวจ่อเข้าไปเท่านั้นพังหมด อันนี้คนชั่วมันระเบิดทีเดียวแหลกไปหมดเลย มีเยอะนะ

ถ้าพวกเราทั้งหลายต้องการพุทธศาสนาให้มีความเจริญรุ่งเรือง ทั้งฆราวาสทั้งพระขอให้สงวนอรรถธรรมของพระพุทธเจ้าไว้ เป็นเจดีย์กราบไหว้บูชา เป็นขวัญตาขวัญใจต่อไป และให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติตามเพศของตน ฆราวาสก็ควรจะมีศีลมีธรรม มีกฎข้อบังคับตนบ้างสำหรับฆราวาส ให้อยู่ในศีลในธรรมพอเป็นที่น่าดูบ้างนะ ทางพระก็มีอยู่แล้ว กฎหมายพระคือพระวินัย เรียกว่ากฎหมายพระ บังคับตลอดเลยอันนี้ ก็ให้อยู่ในหลักพระวินัย พระที่มีพระวินัยเป็นเครื่องดำเนินจะสวยงามไปหมด มีธรรมแล้วยิ่งเป็นเครื่องประดับละเอียดลออเข้าไปอีก พระวินัยเป็นชั้นหยาบ คือธรรมเหมือนกันนั่นแหละ แต่ท่านแยกออกมาเป็นพระวินัยเป็นข้อบังคับ อันนี้บังคับอันนั้นไม่บังคับ ส่วนธรรมแต่เป็นเครื่องประดับ ผู้มีวินัยคือรักษาลักษณะของตัวเอง ศีลมีเท่าไรท่านบังคับไว้ เราปฏิบัติตามข้อนั้น เราก็สวยงามในขั้นนี้

ที่นี้ธรรมก็ดำเนินทางด้านจิตใจ ใจมันอยากทำ กายไม่ให้ทำ กายเป็นวินัย ห้ามไม่ให้ทำห้ามไม่ให้พูด ใจมันทำได้มันพูดได้อยู่ลึก ๆ นะ ที่นี้บังคับใจไม่ให้คิดไม่ให้ออกมาพูด ไม่ให้ออกมาทำอย่างนั้น เป็นทางด้านจิตใจเรียกว่าธรรม นี่ก็เป็นความละเอียดเข้าไป ๆ พระเรามีธรรมมีวินัยบังคับตนอยู่แล้ว ไปที่ไหนก็สวยงามเป็นกฎเป็นระเบียบแบบแผน เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรให้บรรดาชาวพุทธทั้งหลายเขาได้ติดสอยห้อยตามได้ประพฤติปฏิบัติด้วยความอบอุ่นของเขา นั่น ถ้าเราก็มืดแต่ไฟเผาไหม้ ไปที่ไหนก็กวนบ้านกวนเมือง มีแต่ก่อแต่สร้างไปหมด หัวใจไม่ยอมไม่สนใจที่จะก่อจะสร้าง กาย วาจา มันเป็นอย่างนี้ ออกมาจากใจ ใจเป็นตัวสกปรกอย่างไรบ้าง ที่มันระบดสาตกระจายของสกปรกออกมา สิ่งเลวร้ายออกมาจากใจ

ให้ดูใจแต่มันไม่ดูใจ ออกไปที่ไหนเลยกลายเป็นศาสนากวนบ้านกวนเมืองไปแล้วเวลานี้ เห็นทุกคนไม่ใช่หรือ ศาสนาพระพุทธเจ้าจริง ๆ ท่านไม่ได้สนใจกับด้านวัตถุให้สร้างนั่นสร้างนี่อะไรนะ มีพอบอยู่พอบเป็นพอบไปอย่างนั้น ท่านไม่ได้ปฏิเสธว่าไม่ให้ทำไม่ให้สร้าง ตั้งแต่แรกเขายังมีรัง เขาไม่สร้างรวงรังเป็นรังขึ้นมาได้ยังไง พระก็มา

จากคน เมื่อมาจากคนก็ต้องมีที่อยู่อาศัยหลับนอน บังแดดบังฝนเป็นธรรมดา แต่ให้พอเหมาะพอดีกับธรรมเท่านั้น นั่น ท่านไม่ให้สร้างหรรษาฟุ่ฟาดังที่เป็นทุกวันนี้ ทุกวันนี้ไปไหนมีแต่เรื่องกิเลสออกหน้าออกตาทั้งนั้น ไปที่ไหนขึ้นต้นบับ นี่สร้างวัด อันนั้นไม่มีนะโยมอันนี้ไม่มีนะโยม ยุ่งไปหมดตั้งแต่เรื่องอิฐเรื่องปูนเรื่องหินเรื่องทราย กุฎิ หรรษาฟุ่ฟาด ศาลาหลังใหญ่ ใหญ่เท่าภูเขาเนี่ย ก็ชั้น ๆ ฟาดลงไป ๆ ประดับประดาตกแต่ง ใครมาให้ดูศาลาสวยไหมโยม เนอะ กุฎิสวยไหม ๆ ดูอะไรให้มีแต่สวย ๆ ๆ สวยตั้งแต่อิฐแต่ปูนแต่หินแต่ทราย แต่สีแสงต่าง ๆ เท่านั้นละ หัวใจสวยหรือไม่สวยไม่ดู

พระพุทธเจ้าสอนให้ดูหัวใจ ไปที่ไหนถ้ามีการดูหัวใจอยู่แล้วจะสวยงามตลอดทุกชั้นชั้นแค่นขนาดไหนอยู่เถอะ หัวใจชุ่มเย็นไปหมด หากความทุกข์ไม่ได้นะ ใจนี้เป็นบ่อหรือแหล่งใหญ่แห่งการรับความทุกข์และความสุขอยู่ที่ใจทั้งหมด ท่านทั้งหลายอย่าเข้าใจว่าอยู่ทางด้านวัตถุนะ ความสุขความเจริญอยู่ด้านวัตถุ ความทุกข์อยู่กับด้านวัตถุ ขาดเงินหรือไม่มีอย่างนี้ โดยถ่ายเดียวไม่ได้ จิตใจก็อาศัยวัตถุไม่ใช่ไม่อาศัย แต่อาศัยเพียงเล็กน้อย สำคัญที่สุดคือรักษาใจให้ดี จะเป็นคนดีขึ้นมา อยู่กระตือรือร้นดี ถ้าเป็นคนดีพระดีนะ อยู่ที่ไหนดีหมด ถ้าแล้วอยู่ที่ไหนก็แล้ว เราเอานักโทษไปไว้ที่หอปราสาท มันก็โลงผีของนักโทษนั่นแหละ จะเป็นอะไรไป หรือคนตายมันจะประดับประดาตกแต่งหีบศพสวยงามขนาดไหนก็ตาม มันก็คนตายอยู่ในหีบศพ ใครจะเห็นว่ามีคุณค่าอะไร มันก็สวยงามอยู่บ้างเล็กน้อย ดอกไม้อะไรของหอมมาประดับประดาตกแต่งหรือให้เกียรติคนตาย

ให้เกียรติอะไรไม่ให้เกียรติอะไรมันก็ตายแล้ว มาให้เกียรติตัวเองไปปลงธรรมสังเวชการตายของกันและกันซิ เขาตายไปวันนี้เขาอยู่ในหีบ เราตายแล้วเราจะไปอยู่ที่ไหน เราตายเช่นเดียวกับเขา เวลานี้เป็นยังไง ความดี-ความชั่วอยู่ในหัวใจของเรา นี้ อะไรมีมากกว่ากัน ให้แก้ไขตัดแปลงชักฟอกออกนั้นถึงถูก ไปปลงศพแต่ละแห่ง ๆ ไปปลงธรรมสังเวชนะตามหลักธรรมพระพุทธเจ้า ไม่ได้ไปเห่กันไประบายทุกข์ต่อกัน ดังที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ งานศพงานไหนก็ไปละ มีแต่เอาเรื่องกองทุกข์ไประบายต่อกัน พระเทศน์ไม่สนใจฟัง กุสลา ธมฺมา ไม่กุสลาไม่สนใจ สู้เราคุยกันไม่ได้ ทั้งคุยทั้งพูดทั้งมือทั้งไม้ ชี้นั้นชี้้นี่ระบายความทุกข์ออกจากหัวใจแต่ละคน ๆ เต็มไปหมดทั่วบ้านทั่วเมืองทั่วโลกดินแดน ท่านทั้งหลายยังว่ามีความสุขอยู่หรือ พิจารณาซิ

เอาธรรมจับเข้าไปมันเห็นหมด จะว่ายังไง ธรรมพระพุทธเจ้าเป็นธรรมตาบอดหรือ ไ้อ้ พวกเราตาบอดมันทำไมไม่ดูหัวใจเจ้าของ มันบอดมันมืดเสียจนไม่รู้บาป-บุญ, คุณ-โทษ จะเป็นจะตาย เห็นเขาตายก็ไปให้เกียรติ ให้เกียรติอะไรไประบายทุกข์ต่อกัน ใครมาจากที่ไหน ๆ มีแต่เรื่องกองทุกข์มาระบายต่อกันฟัง กุสลา มาติกา พระท่าน

เทศนาว่าการมันไม่ได้สนใจฟังนะ ดูเมืองใหญ่เท่าไร ยิ่งเห็นเรื่องเหล่านี้มากมาย เราพูดอย่างเต็มปากของเราเพราะเราเห็นเองนี่ จะว่ายังไง บางทีดูเอาในเวลาเทศน์ก็มีเทศน์ในกรุงเทพฯ นี่แหละ จะว่ายังไง

พอเริ่มเทศน์เสียงคุยกันมีอะไร ก็ขานบเอาละซิเรา นั่น ก็ไม่ใช่เวลามาคุยเป็นเวลาฟัง ผู้เทศน์มีอยู่ที่นี่ ฟังซิ แล้วมาเทศน์แข่งพระหาอะไร ก็ดูเอาบ้างละซิ จะว่ายังไง มันเห็นอยู่ที่นี่ เราดูเอง เราก็พูดได้เต็มปาก เพราะเราเป็นผู้ดู เราเห็นเครื่องกวนใจทำลายธรรมที่กำลังเทศนาว่าการ เรารู้ว่าเอาบ้าง เป็นอย่างนี้แหละเรื่องกิเลสมันคลื่นใหญ่คลื่นโตมากนะเวลานี้ มีตั้งแต่เป็นบ้ากับกับกิเลสทั้งนั้น ความโลภก็เป็นพินเป็นไฟ ความโกรธเมื่อไม่สมใจแล้วเป็นไฟ ความเคียดแค้นอยู่ที่หัวใจที่ไม่สมใจ มีอะไรมากระทบกระเทือนจิตใจ ความโกรธความแค้นเป็นไฟเผาเราขึ้นก่อนแล้วก็ไปเผาเขา

แล้วก็ราคาตัณหาเป็นบ้ายิ่งกว่าหมาเดือนเก้าเดือนสิบสองเวลานี้ แต่งเนื้อแต่งตัวทุกอย่าง อวดกิเลสราคา-ตัณหาทั้งนั้นละนะ ใส่แวบ ๆ แวม ๆ เปิด ๆ ปิด ๆ ดูจนดูไม่ได้ มันดูได้ไหม กิเลสมันหน้าด่านขนาดนั้นนะ เข้ามาในวัดมันก็ไม่ได้อาย ยังดีนิดหนึ่งมันไม่ได้เปิดที่เปิดทำเข้ามาในวัดป่าบ้านตาด หรือมันกลัวหลวงตาบัวเอาไฟจ้ำหามันจ้ำหามันก็ไม่วินิจฉัยนะ เอาไฟตำหิมันตำหามัน เอ้า ถ้าอุจาดมาจริง ๆ ก็เอาจริง ๆ นะ ทางนั้นกล้าทางนี้ต้องแข็ง ไม่แข็งไม่ทันกัน อันหนึ่งอ่อนอันหนึ่งแข็งไม่ทัน เมื่อแข็งต้องแข็งต่อแข็งซึ่งถึงจะปราบกันอยู่ พิจารณาซิพี่น้องทั้งหลาย หลวงตาบัวพูดหยาบเหวเวลานี้หรือความเป็นมันเป็นยังงี้ นี่พูดตามเรื่องที่เป็นมันเข้ามาอุจาดบาดตาเหลือประมาณ ทนไม่ได้ก็ว่าเอาบ้าง ๆ นี่เป็นความผิดแล้วเหว พิจารณาซิ ผู้ที่ทำมาอย่างอุจาดบาดตาหน้าด่านมันไม่มีความผิดเหว มันมีแต่ความดีทั้งนั้นเหว ถ้ามีความดีแล้วก็ไปสวดไปสอนโลกเขาให้มีความสุขบ้างซิ สิ่งเหล่านี้ละ

หมาเขาไม่ห่วงผ้าเขาก็ไม่เห็นวิเศษวิโสอะไร เรานุ่งแวบ ๆ แวม ๆ เปิด ๆ ปิด ๆ มีแต่อวดกิเลสกันอยากให้เราว่าสวยว่างาม อยากให้เราดู ๆ มีแต่ไฟเราจะจ้ำหิมันจ้ำหามัน ถ้าเป็นหลวงตาบัวนะ เอ้า จริง ๆ นี่เอาความจริงมาพูด ท่านทั้งหลายว่าพูดหยาบเหว สิ่งเหล่านี้มีไหมที่นำมาพูดเวลานี้นะ สิ่งที่อยู่จาดบาดตานี้มีไหม โลกมันมีมานี้ตั้งเดิมเมื่อมีการเก็บรักษาเป็นระเบียบข้อบังคับ หรือชนบประเพณีของมนุษย์ที่มีความรู้สึกสูงกว่าสัตว์ ก็ควรจะปฏิบัติตนให้เรียบร้อยสวยงามสงบเสงี่ยมงามตาบ้าง คนเรามองเห็นกันก็เป็นคน เห็นคนสูงก็เป็นสูง เห็นต่ำเป็นต่ำ เป็นธรรมดานี้นะ ถ้าแบบนี้แล้วเป็นหมาด้วยกันทั้งนั้น

หมาเดือนเก้าเดือนสิบสอง ท่านทั้งหลายเคยเห็นไหม เดือนเก้ามันเท่ามันหอนอีกทีทกริกโครม เดือนสิบสองเท่าหอนอีกทีทกริกโครม นี่ละมันไม่มียางอาย บ้านมันไม่

สนใจ วังหาตัวผู้ตัวเมียยุ่งไปหมดทั้งวันทั้งคืน นี่หมาเดือนเก้าเดือนสิบสอง คนเดือนเก้าเดือนสิบสองนี่มันเลยอีกนะ เดือนเก้าเดือนสิบสองหมายังหยุด คนไม่หยุด เดือนเก้าก็ไม่หยุด เดือนสิบสองก็ไม่หยุด ผาดและเทอะกันหมดทั้งบ้านทั้งเมืองทั้งประเทศชาติ ศาสนาก็จมไปด้วยกัน มีต๊ะอะไรพิจารณาซิ ธรรมเหล่านี้ท่านทั้งหลายเคยฟังไหม แล้วสิ่งที่มันเป็นเป็นอยู่แทบทุกหัวคนจะว่ายังไง พระท่านก็ไม่อยากดู ดิตเขาติดเรานี้สำคัญมากนะ ถ้าจะว่าให้เขาไอ้เราก็ดิตเราไปว่าให้เขาไม่ได้ พระพุทธเจ้าไม่ติดอะไร มีแต่ธรรมกระจายออกไปจะให้อุบัติตามหลักความเป็นจริง ดังที่พูดเวลานี้ก็เอาธรรมพระพุทธเจ้ามาพูด

ถึงหลวงตาบ๊วจะติดเจ้าของหรือติดพี่น้องทั้งหลายก็ตาม แต่ธรรมไม่ติด นำธรรมมาพูดได้เต็มเม็ดเต็มหน่วยดังที่พูดอยู่เวลานี้ ให้พากันพิจารณาบ้าง มันและเทอะขนาดนั้นนะ มันไม่มียางอายแล้วนะเดี๋ยวนี้ ก็เสตัตันหามันด้านขนาดนั้นแล้ว มันไม่มีศาสนา นี่ละพวกจะพาให้สัตว์โลกล่มจม พาเราพาเขาให้ล่มจมคือพวกนี้เอง ถ้ามีขนบมีระเบียบมีข้อบังคับสำหรับเป็นคุณงามความดีประจำตนทุกคนแล้ว คนเรามองเห็นกันนำดูน่าชมน่าเคารพเลื่อมใสน่ารักน่ากราบไหว้บูชา เพราะมารยาทแห่งการประพฤติตัว ไม่ใช่เพราะวับ ๆ แวม ๆ เปิด ๆ ปิด ๆ อย่างนี้นะ อย่างนี้แม้แต่หมามันก็จะวิ่งเข้าป่า มันจะมากราบได้ยังไงมันกลัว เข้าใจหรือ กูก็ว่ากูเปิดหมดตัวพวกนี้มันเตรียมจะเปิดหมดตัวแล้วกูอยู่ไม่ได้ละ ดีไม่ดีเท่าหอนหมาในวัดเรานี้ ไอ้ปุ๊กก็ ไอ้หยอง ไอ้หมินี่น่ากลัวจะไม่ได้กินข้าว นี่เอาข้าวให้หมากินแล้วยัง เดี่ยวมันจะได้เผ่นนะ พวกนี้วับ ๆ แวม ๆ เข้ามาในวัดป่าบ้านตาด

มันเป็นยังไง ฟังซิพี่น้องทั้งหลาย นี่เราเปิดหัวใจให้ฟัง ธรรมท่านจำดูหมัดนี้จะว่ายังไง มันค้นพินก็เอาเสียบ้างซิ จะเป็นยังไง มันหน้าด้านขนาดนั้นนะเวลานี้มนุษย์เรามีแต่เปิดที่เปิดห้ามันวิเศษวิโสอะไรประสาที่ประสาทำ แม้แต่หมามันก็ยังม้อมาอวดเขาทำไม ศีลธรรมที่เลิศเลอกว่านี้มีอยู่ทำไมไม่เอามาประพฤติปฏิบัติให้สวยงามตา ให้มีความชุ่มเย็นจิตใจบ้างละ มันเป็นอย่างนี้ มันและเทอะขนาดนั้นนะเวลานี้ โอ้ย พิลึกพิลั่นนะ มองไปนี่จนจะดูไม่ได้ แต่ธรรมไม่เหมือนโลกนะ ธรรมไม่มีอารมณ์ ถึงจะฉลาดจัดจ้านอะไรก็ตาม ท่านเห็นท่านก็ดูไปตามธรรมดา ท่านไม่มีความยึด เรียกว่าพอเหมาะพอดีกับธรรม

เห็นถ้าจะปลงธรรมสังเวชท่านก็ปลงของท่านไปเสีย อยู่ภายในเงียบ ๆ เหมือนไม่มีเรื่องมีราว นอกจากเป็นเวลาที่ควรจะเปิด ท่านก็เปิดของท่านออกมาเพื่อให้ผู้มีอรรถมีธรรมจะได้ฟังบ้าง แล้วเป็นข้อคิดไปแนะนำสั่งสอนลูกเต้าหลานเหลน อย่าให้เป็นหมากันทั้งหมด เวลานี้แม้เป็นหมาเต็มตัวแล้วก็มี พ่อเป็นหมาเต็มตัวแล้วก็มี เมีย

ไม่มีกำหนดพ่อก็ดี แม่ผัวไม่มีกำหนด ลูกอย่าเป็นเหมือนพ่อเหมือนแม่นะ เหมือนจะไปสอนลูกอย่างนั้น การแต่งงานแต่งงานตัว ลูกก็ให้มีแบบมีฉบับนะ แม่มันเลยเถิดแล้วละเวลานี้ จะได้สอนลูกอย่างนั้นเข้าใจไหม บางทีลูกเขาจะพอจะไปรู้เหตุผลบ้าง เขาจะยึดไปประพฤติปฏิบัติก็จะเป็นผู้เป็นคนสืบทอดพ่อแม่ไป บ้านนี้ก็มีบ้านคน เมืองไทยเราก็จะมีเป็นเมืองคนไม่ใช่เมืองหมาไปเสียหมด เข้าใจหรือยังนี่ เอาละเทศน์เพียงเท่านั้น ละ เทศน์มากกว่านี้มันก็หมดโวหารแล้วละ หลวงตานี้โวหารมันน้อย เทศน์มาสาม-สี่ปีหมดแล้ว วันนี้หมดเลย วันหลังต้องคุยเขี่ยหาใหม่

อ่านธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่ www.Luangta.com